

На труні волошки.
Стягом вкрите віко,
Кача лине криком.
Відчаєм у тугу
Схилені хоругви.
Я мовчу, лиш небо
Гладить квітам стебла.

* * *

Я понесу в пелені ніжно небо
Туди, де зійшлися докупи шляхи.
Минаючи поле, минаючи греблю,
Там сурми сурмлять і ще кличуть в похід.
Там очі Мазепи бездонно-печальні,
Він мудрий, він знає, що буде біда.
Вже душі зрадливі конають на палях
І Ворсклоньки квилить кривава вода.
Там сльози вінчають мою Україну,
І круки на трупах, ї болить під грудьми.
Поставлено вкотре її на коліна,
Хтось правду сказав: не зрікайся суми.
І долі своєї також не зрікайся,
Хоч тяжко плечам під вагою хреста.
Господь відкриває сади давні, райські,
Бо гетьман Мазепа молитву чита.

* * *

Ці дні, наче запах сосен,
Густі і в тривозі закличні.
А небо у пелені носить
Покраюну сонцем вічність.
Ти поруч, стоїш – ледь дишеш,
Бо крижень до качки озвався.
Слова ляжуть карбом віщі,
І лиш безтурботно карасик
Пірнає і знов пропливає,
Сріблясто виблискує спинка.

Чуєш, за спиною Каїн,
І драма звершиться дзвінко.
По краплях, хвилях і травах
Весільні лягають попони.
Кров колоситься в загравах,
Жених наречену пригорне.
Зблиснуть шаблі, бій почнеться,
Вітчизни краса і розпука.
Повстанську співає серце.
Темляк на зап'ястку, а круки
Очі клюють вже загиблим,
Землиця бідою волає.
Усіх, хто прожив не дрібно,
Господь забирає до раю.

* * *

Коли додому вернеш
З усіх шляхів-доріжок.
Очистившись від скверни,
Лиш з торбою і пішки.
Загомонять пороги,
Стрічаючи дитину.
Тамуєш біль і стогін,
Бо косовиця, сіно.
Порипують голоблі,
І спека палить пеклом.
Югою грає обрій,
Трави печаль затерпла.
Чи слава, чи неслава.
Вітряк – на крилах хмари,
Перепелят ватага
Ховається від кари.
Понищено гніздов'я,
Сполохані пташата.
Вертять додому довго,
Вітряк стоїть на чатах.